

הודעת הנהלת תנועת העולם הזה-כוח חדש

הנהלת תנועת העולם הזה-כוח חדש בישיבתה ביום 26 ביוני 1970 קבעה כי עתה היא השעה האחרונה לפתח יוזמה עצמאית להשגת שלום באיזור.

אם לא תנוצל הזדמנות זו, לא תהיה לממשלת ישראל ברירה אלא לקבל את ההסדר שייכפה על-ידי ארצות-הברית.

הנהלת התנועה קוראת לראש הממשלה להודיע מעל דוכן הכנסת, על נכונות ישראל להחזיר את השטחים המוחזקים תמורת שלום אמתי, ולקרוא לממשלות ערב ולעם הפלשתינאי לפתוח מיד במגעים, בכל צורה שהיא.

הנהלת התנועה קובעת, כי במציאות הנוכחית, ומול סכנת העימות עם הצבא הסובייטי, הברירה היחידה העומת-זת בפני המדינה היא בין יוזמת שלום ישראלית לבין קבלת יוזמת השלום האמריקאית.

פתיח תקווה

ביום השישי, 3.7.70, בשעה 9.00 בערב, בביתה של אורה ישרון, רחוב כצנלסון 32, פתחה-תקוה, יתקיים

חוג בית

בהשתתפות חבר המרכז

אלכס מסיס

חברים ואוהדים מוזמנים!

סניף הקריות מודיע:

פגישת חברים ואוהדים

עם חבר המרכז

אמנון זכרוני

ביום ד', 1 ביולי, שעה 8.30 בערב, אצל גדנצקי, שדרות וייצמן 78, קריית מוצקין (הכניסה מכביש ענק).

ישיבת המרכז

תקיים ביום ה' 2.7.70, שעה 8.00 בערב, במערכת העולם הזה, רחוב קרליבך 12, תל-אביב.

סדר היום:

- 1) ועידת התנועה.
- 2) הרחבת המרכז.
- 3) המצב המדיני.

רק יוזמת-שלום תמנע הסדר כפוי!

באומץ הסיכסוך הישראלי-ערבי הולכות ומסתמנות שתי אפשרויות של התפתחות קרובה:

כפוית הסדר מדיני אשר יושג בין מעצמות-העל, על המדינות המעורבות בסיכסוך.

או, במיקרה שכסיה כזו לא תתאפשר:

החרפת המלחמה על השליטה בתעלת-סואץ, בלוויית סכנה גוברת של עימות צבאי בין ישראל לבין ברית-המועצות.

שתי האפשרויות נושאות בקירבן סכנות רבות לישראל. עימות רוסי-ישראלי יסחוף את המורח-התיכון, ואולי לא רק אותו, להתדרדרות, שאיש אינו יכול לדעת היכן תיעצר. הסדר כפוי ישרת את עניינם של הכופים אותו, ובכל מיקרה יביא לישראל הרבה פחות משהיתה משיגה במשא-ומתן מסוג כלשהו, אם רק היתה היא שותפת בו.

את שתי האפשרויות חייבת הממשלה להשתדל למנוע, והדבר ניתן בדרך אחת בלבד:

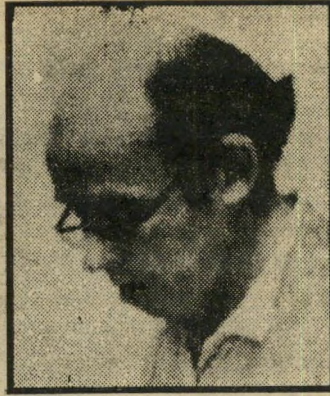
על הממשלה לפתח מיד יוזמת-שלום רבתי!

א. אין להסתפק בשלילת הצעות שלא נוכל לקבלן; יש לנסח בבהירות הצעות שכנגד על בסיס החלטת מועצת הביטחון מנובמבר 1967, אשר ראש הממשלה שבה ואישרה זה לא כבר את התחייבותה של ישראל לקבלה.

ב. יש לחתור לחידוש מאמצי התיחן של ד"ר גונאר יארנג, ולאפשר את מימושם על-ידי הסכם להפסקת אש מוגבלת ומבוקרת היטב, אשר לא תנוצל לרעה על-ידי המצרים.

תפתח הממשלה את מתקפת השלום הישראלית הגדולה בטרם תיעשה ישראל לגורם פאסיבי, הנאלץ לקבל על עצמו גזר-דינם של זרים.

התנועה לשלום ולביטחון, ת.ד. 29244, תל-אביב

ריצ'ארד דארמן

ריצ'ארד דארמן, עיתונאי מ- ואשינגטון, הינו מומחה נודע ל- ענייני דרום-מזרח אסיה. הוא שהה בהודו-סין ב-1959 וכן תקר- פות ממושכות בוויאטנאם. הוא היה בשליחות עיתונו בדרום ויאטנאם כאשר נישבה בחודש מאי על-ידי כוחות קומוניסטיים יחד עם כתב וכתבת קנדיים. מיד לאחר שיחרורו, לאחר 40 ימים בשבי, פירסם דארמן דו"ח מלא על חוויותיו.

מכתב לאחור, היה זה טפשי מציד-נו שלא הבחנו כי משהו לא בסדר: הכביש נעשה לפתע שומם, האיכרים נעלמו מהשדות. אפילו הטבע דמם. הדבר היחיד שנע בשטח היתה מכונתנו שהתקדמה אותו בוקר של השבוע במאי 1970, לאורך כביש מספר 1 מסיגון למרכז זירת הקרבות בקמבודיה, פנוס-פן. היינו בדרךנו לכסות את המלחמה החדשה.

„גילינו שאנחנו בצרה רק כאשר הגענו לגשר מפוצץ. חייל ויאטנאמי צץ במפי-תיע מאחורי גזע עץ. כיוון לעברנו רובה אוטומאטי סיני.“

כך, במקריות סתמית כזו, גולדו מה שעשוי להתגלות כאחד האירועים רבי-המשמעות ביותר במלחמת ויאטנאם. במכר-נית שנעצרה היו שלושה כתבים מערביים. בשבוע שעבר נתפרסם סיפורו של אחד מהם, ריצ'ארד דארמן, בניו-יורק הראלד טריביון, אחד מחשובי העיתונים בעולם. הטרבייון הקדיש לסיפור מקום ענק,

השבויים נקשרו בחבל אל

אופנוע, נצטוו לרוץ

אחריו בעיניים קשורות.

פירסמו בשישה המשכים — עובדה המצ-ביעה על החשיבות שייחס לו.

אין ספק: סיפורו של דארמן עשוי להיות בעל השפעה מכרעת על המשכה של מלחמת ויאטנאם — ומשום כך גם על הנעשה באיזורנו בו מושפעת התגובה האמריקאית בין היתר, גם מויאטנאם. כיום ברור כבר כי מלחמת ויאטנאם תוכרע לא בויאטנאם, אלא בדעת-הקהל בארצות-הברית. לקהל זה מגלה דארמן, לראשונה מאז פרצה המלחמה, מהי דמותו האמתית של האוייב הקומוניסטי, כפי שהכירו בארבעים ימי שיבוי.

דארמן, כתבו בוואשינגטון של הסנט-לואי פוסט האמריקאי, נשבה יחד עם אליזבט פונד ומיקל מורו, שני כתבים קנדיים, בשטח-הפקר בין הכוחות האמריקאים וכו-חות הלילה הקומוניסטיים בקמבודיה.

השבויים הקומוניסטיים חשדו בשלושה כי הם סוכני הסי.אי.אי., החזיקום בשבי עד ששוכנעו בטעותם. מבין 23 הכתבים המער-ביים שנעלמו בקמבודיה, דארמן ושני רעייו הם עד כה היחידים שחזרו.

הייד שעיצר את שלושת הכתבים הצטרפו נוספים. תחת איום בנשק הובלו שלושת השבויים, בצעדה מהירה, לתוך הצמחייה. לאחר מסע מזורז של כחמישה ק"מ הגיעו לכפר קטן. שני הגברים נתבקשו להסיר את מכנסיהם ונעלמיהם. לאחר חיפוש מדוקדק קיבלום בחזרה, בתוספת כוסייה, וחקירתם הרא-שונה החלה.

האווירה הנוחה השתנתה לרעה בי-תום החקירה, כאשר השלושה הוסעו במשאית. מערבה, לעומק קמבודיה. החיילים ששמרו עליהם לא הסתירו את איבתם לאמריקאים. בכל כפר בו עצרו, בשעות הארוכות של מסעם בדרכי הגיונגל, גילו שוב ושוב את שינאת התושבים לאמריקאים. הנסיעה במשאית נסתיימה. שני הכתבים הורדו, עיניהם נקשרו, ידיהם נכבלו. כל אחד מהם נקשר בחבל לאופנוע, והם נצטוו

לרוץ אחרי האופנוע. למרות נסיעתו האי-טית של האופנוע, היה זה מסע אימים. הם חלפו שוב על פני מספר כפרים, כשה-תושבים לצדי הדרך חובטים בהם ומגדפים את האמריקאים השנואים. מספר דארמן: „היי-תי בטוח שלוקחים אותי להוצאה להורג.“ הוא טוען, הם הוכנסו לתור, הרוממו במכת אלה על ראשם. כאשר התאוששו, החלו נחקרים מחדש, בנסות ובאלימות.

כך הגיע הסיטו לקיצו. לאחר היום הראשון המפחיד הזה, זכו מכאן ואילך השלושה ליחס אדיב, ולבסוף אף ידידותי, במשך כל 39 ימי שיבוי הנחת-רים.

זמן קצר לאחר שהחלה החקירה האלימה, הגיע למקום קצין-גרילה ויאטנאמי בכיר. הוא התנצל על האלימות, הסביר כי האי-רים הקאמבודיים שונאים את האמריקאים בגלל ההפצצות, המכוננות אמנם נגד לוח-מיהגרילה — אך פוגעות בעיקר באיכרים ובמשפחותיהם. הם חושבים שכל האמריק-אים רעים, אמר. „אנחנו הויאטנאמים יודעים כבר שישנם גם אמריקאים טובים.“

לדעת דארמן, היה הקצין שלא הו-דהה, המפקד הויאטנאמי הבכיר באיזור. הוא הפקיד את שלושת השבויים בידי קבוצת חיילים שהפכו למלוויהם הקבועים כל שיבויים, ונפרד מהם.

עם רדת הלילה התיישבו השבויים ומלוחי-הם לתוך לנד-רובר ישן, ויצאו לדרך. לאחר לילה של נסיעה הגיעה הקבוצה לכפר אלמוני. השלושה אוכסנו בביתו של זוג איכרים. הם נשארו להתגורר שם יומיים, התיידדו עם בתם בת הארבע וילדה אחרת, בת שבע, בתם של שכנים אשר נהרגו יום קודם בהפצצה אמריקאית.

ביום השלישי פנו דארמן ורעייו בבהר לות המבית, דקות ספורות לפני שהמקום הותקף על-ידי יחידה דרום-ויאטנאמית. מאור-חר יותר נודע להם כי זוג מארחיהם נהרג.

התושבים המקומיים

שונאים את האמריקאים.

רואים בלוחמים הקומוניסטיים

ידידים ומשחררים.

הילדה בת הארבע ניצלה, אך איבדה את זרועה.

שבועיים הבאים הפך הלנד-רובר לביתם של השבויים, במסעותיו הליליים למים מערבה, כשהוא חולף על פני טורים אינסופיים של הולכי-רגל. לאור הירח או זיקוקי ווחן מוצבים אמריקאים סמו-כים, יכול דארמן לראות שהצועדים היו לוחמי גרילה, נושאי אוסף מגוון של כלר-נשק קלים ובינוניים מתוצרת אמריקאית, רוסית וסינית.

לא רק לוחמים היו שם. גם מאות איכרים קמבודיים צעדו שם, נוהרים מערבה, לעבר הערוץ הבטוח יחסית. נוש-אים בדיהם, כדרך פליטים מאו ומעולם, כלי-בית ותניקות. כתוב על כך דארמן: „מסע המונו זה ביטא, לדעתי, את כל משמעות הטרור העובר על עתה לא-אין-אומללה זו. חשתי באהחה שנוצרה בין בני העם ללוחמי הגרילה. האיכרים הסתכלו עליהם כעל ידידים. כאן, במסעות ליליים